

Az öreg halász és a halásztanya

Egy jóhiszeműen aláírt szerződés miatt már egy pert elvesztett és emiatt ki-látástalan helyzetbe került Farkas István. A hetvenéves halász nyugdíjának harmadát levonják. A férfi ennek ellenére nem adja fel, azt szeretné, ha visszakapná egy részét annak a pénznek, amit az életveszélyes Körtvélyesi halásztanyára költött. De erre nincs sok reménye.

OLÁH ZOLTÁN

A hódmezővásárhelyi polgármesteri hivatal 1991-ben felszólította a Tisza Halászati Termelőszövetkezetet, hogy gondoskodjon a Mártélyi Tájvédelmi

ablakok nélküli, 21 helyen beszakadt, romos épületet felújítom, környékét rendbe hozom, cserébe ott lakhatok – mondja *Farkas István*, miközben a feleségével a Körtvélyesi

FARKAS ISTVÁN NÉLKÜL MÁR NEM ÁLLNA A KÖRTVÉLYESI HALÁSZTANYA

Fotók: Segesvári Csaba

Nem fizet a nemzeti park

– Mielőtt a részletekbe belemennék, engedje meg, hogy elmondjam: emberileg sajnálom Farkas Istvánt, aki sem a szerződés megkötésekor, sem később nem járt el körültekintően – nyilatkozta lapunknak Kardos Mária. A Kiskunsági Nemzeti Park ügyvédje elmondta, már 2002-ben kezdeményezték, hogy egy korrekciós, egyértelmű, mindenki számára világosan megfogalmazott szerződés váltsa a korábbiakat, de ez önhibájukon kívül nem történt meg. Kardos Mária kijelentette, nem ők „akadályozták” meg Farkas István vállalkozását, hanem a jogszabályok, amelyeknek a különböző szakhatóságok szerint nem felelt meg. Egyébként azt korábban sem támogatták, hogy az említett terület turistaközpont legyen, de az elől nem zárkoztak el, hogy úgynevezett falusi turizmus megvalósuljon. Farkas István a természetvédelmi területen, ráadásul ártéren álló ingatlan nem kaphatja tulajdonba, arra pedig a Kiskunsági Nemzeti Parknak – a bíróság ítéletét figyelembe véve – nincs lehetősége, hogy az általa kért összeget kifizesse.

Körzetben, a Körtvélyesi holtágban található Körtvélyesi halásztanya állagmegőrzéséről. A tiszai ártérben fekvő, jóval több mint százéves egykori rév-házról szakértők megállapították, hogy az épület is és az oda vezető út is életveszélyes.

– Még abban az évben határozott idejű, 30 évig tartó haszonkölcsön-szerződést kötöttem a szövetkezettel. Vállaltam, hogy az ajtók,

halásztanya bejaratánál egymás után veszi elő és mutatja a különböző dokumentumokat, szerződéseket, kérelmeket.

A most hetvenéves férfi már korábban is lakott a halásztanyán, 1958-ban a szüleiével együtt költözött a Holt-Tisza partjára. Négy évig maradtak, ezalatt még jobban megismerte és megszerette a környéket. Ezért is döntöttek úgy a feleségével, *Egető Ilonával*

1991-ben, hogy rendbe hozzák a lakhatatlan tanyát, és beköltöznek.

Az épület felújítása és korszerűsítése milliókba került, amit szakértői vélemények is alátámasztanak. Kicserélték a nyílászárókat, az egyedi fűtést központi fűtés váltotta fel, a földpadló burkolatot kapott, a házat kivakolták, kívül-belül kifestették, és melléképítményeket építettek.

A házaspár 1993-ban vállalkozásba kezdett, diákokat és turistákat fogadtak egy vagy több napra. Egyidejűleg negyven személyt tudtak elhelyezni, étkezésüket is megoldották, mivel melegkonyhát és büfét is üzemeltettek. Nyolc éve a vásárhelyi önkormányzat egy 37 négyzetméteres bérlakást utalt ki Farkasékknak, akiknek az akkori árvíz miatt el kellett hagyniuk a halásztanyát, de visszatértek, az újabb és

PERBEN, DE NEM HARAGBAN. – Bár a perben számomra máig érthetetlen módon szemben álltunk, én Farkas Istvánnak drukkolok és drukkolok. Munkáját elismerem, sokat tett azért, hogy a halásztanya „éljen”. A folyamatos felújításon kívül őrzí is a területet, a kezelőnek az évek alatt az is rengeteg pénzébe került volna. A felújítási, korszerűsítési munkákat egyébként bejelentették. Furcsa világban élünk. Sajnos a kilencvenes évek elején nem körültekintően mindenre kiterjedő szerződést kötött. A parknak azt viszont tudomásul kell vennie, hogy a szerződés 30 évre szól. A pert még így is meg kellett volna nyernie, hiszen a környéket ismerők tudják, hogy egy romos épületből újjáépítette a nagyon szép környezetben fekvő Körtvélyesi halásztanyát – mondta az ügyvel kapcsolatban a Tisza Halászati Termelőszövetkezet elnöke, Újhelyi Dezső.

újabb árvizek ellenére az épület lakható.

– 2002-ben a Kiskunsági Nemzeti Park képviselője azzal keresett fel bennünket, hogy az egyébként állami tulajdonú ingatlan a halászati szövetkezet kezeléséből átkerült hozzájuk, biztosítsunk nekik irodát. Talán mondanom sem kellene, a vállalkozásunk megszűnt. Úgy tudom, a nemzeti park miatt. Nem támogatták a vállalkozásunkat, ezért nem újították meg az engedélyünket. Azóta a megélhetésünkre és az állagmegővésre kettőnk nyug-

díja maradt. Anyagi lehetőségeink végét járjuk, miközben az árvizek pusztítását azóta is mi hozzuk helyre. Már nem nagyon bírjuk, még az egészségünk is ráment. Kértük, hogy fizessék ki nekünk azt az összeget, amit az évek során az épület felújítására költöttünk, de kérésünket elutasították. Bírósághoz fordultam, de a keresetet a három alperessel, a Kincstári Vagyongazgatósággal, a Kiskunsági Nemzeti Parkkal és a Tisza Halászati Termelőszövetkezettel szemben elveszítettem. Mivel a perben számomra máig megmagyarázhatatlan módon alulmaradtam, nekem kell fizetnem. Havonta 17 ezer forintot vonnak le tőlem, a nyugdíjam harmada a kincstárhoz és a nemzeti parkhoz kerül – mondja Farkas István.

A házaspár azt szeretné, ha mégis megkaphánák azokat a milliókat, számításuk szerint 8-10 millió forintot, amit az elmúlt 17 évben az épületre és a területre költöttek, de erre kevés esélyük van. Mint ahogy arra sincs sok, hogy tulajdonba kapják az ártérben fekvő épületet.

Az öreg halászlőről egyébként legendáknak tetsző történetek keringenek, de kiderül, egyáltalán nem legendáról van szó, az elmúlt években valóban számos életet megmentett.

– Voltak köztük gyerekek és felnőttek is, nem is emlékszem, pontosan mennyi. Talán ötven vagy hatvan. Egy ismert festőművész is itt akart öngyilkos lenni. Sikerült megakadályoznom. De ezek nem nagy dolgok voltak, más is megtette volna – szabadkozik Farkas István, majd kesernyően hozzáteszi: – Persze ahhoz itt kellett lenni.

A HÁZASPÁR MÁR CSAK AZT SZERETNÉ, HA VISSZAKAPNÁ AZ ÉPÜLETRE FORDÍTOTT PÉNZÉT

HACSEK ÉS SAJÓ JELENETEI, ROMHÁNYI JÓZSEF VERSEI MEGNEVETTÉK A HALLGATÓSÁGOT

Önkéntesek olvastak fel látássérülteknek

Lelkes önkéntesek részvételével a hétfőn felolvasónapot tartottak a szegedi hangoskönyvtárban. A többnyire vakokból és gyengénlátókból álló hálás közönséget nemcsak nyugdíjasok, hanem diákok is szórakoztatták. Lapunk szombati számából Szív Ernő tárcáját hallgathatták meg az érdeklődők.

KANCSÁR TÍMEA

„Az anyós olyan, mint a fényképész: nem enged mozogni, és állandóan vigyorogni kell” – ilyen és ehhez hasonló szellemes aforizmákkal szórakoztatta *Elekes Györgyné Dózsa Zsuzsanna* szegedi nyugdíjas a többnyire vakokból és gyengénlátókból verbuválódott közönséget szombaton a szegedi hangoskönyvtárban, a Szegedi Önkéntes Központ, illetve a Vakok és Gyengénlátók Csongrád Megyei Egyesülete által megtartott rendezvényen.

– Minden évben megszervezzük az önkéntesek napját, Szegeden most először valósult meg az „add a hangod, legyél önkéntes” mottóval meghirdetett összejövetel – mondta *Zsiv-*

kovitsné Gyenes Krisztina, az önkéntes központ szakmai vezetője. A programot *Szondi Ildikó* önkormányzati képviselő nyitotta meg, majd felolvastott: *Juhász Imre* Óda a fényhez című prózájával kedveskedett az érdeklődő közönségnek.

Kucsoráné Jáhn Ilona és *Rózsa*

Lászlóné, a klebelsbergtelepi Harangláb nyugdíjasklub két tagja Hacsek és Sajó-jelenetekből olvasott össze. A félreértések sorozatán a közönség már szinte sírt a nevetéstől. A kezdeményezésen nemcsak idősebbek, közép- és általános iskolás önkéntesek is megmutatták vers-

mondó és meseolvasó képességeiket. *Török Balázs*, a Radnóti-gimnázium tanulója többnyire matekversenyekre jár, de tegnap Romhányi József verseit adta elő.

Nőtt a csacsi, növekedett, nagy csacsvivá cseperedett – a nyolcéves *Pál Janka* a felolvasó-délután legfiatalabb

GONDOLATOK A HANGOSKÖNYVTÁRBAN

Fotó: Frank Yvette

Az Országgyűlési Könyvtár állományából törölve

ZENÉSZEK ÉS SZÍV ERNŐ. Muzsikáltak is a szombaton megrendezett felolvasáson. A Tara névre keresztelt, tavaly karácsonykor hat fiatalból összeállt zenekar többek közt ír kocsma- és keringőzenével nyugtázta le a hallgatóságot. Lapunk sem maradt ki a kezdeményezésből: a szombati Szieszta mellékletünkben megjelent friss Szív Ernő-tárcát, a Kerthelyiséget olvastuk fel, ami tetszett a hallgatóságnak, különösen Darvasi László morbid humorát értékelték.

előadója volt. *Szalai Borbála* meséjét osztotta meg a kíváncsi közönséggel.

A szegedi *Turi József* sajtó novelláiból olvasott néhányat – papírforma szerint 38-an jelentkeztek a felolvasásra, de ennél sokkal többen elmentek a rendezvényre. – Pluszélmény egy jó előadó felolvasása, ezért is tetszik a mai rendezvény – mondta a szegedi *Klimász Sándor*, akinek különösen *Turi József* novellái tetszettek. A látássérült szegedi férfi feleségével, *Zsuzsikával*, a vakok és gyengénlátók megyei elnökével érkezett. Azt is elmondta, a napilapokból mindennap tájékozódik, emellett sok hangoskönyvet hallgat. Szereti a szépirodalmi és az ismeretterjesztő műveket, illetve a jó sci-fit.